

Knjiga proroka Daniela - Broj sedamdeset i četiri

Razotkrivanje proročke zagonetke: Ezekielove gadosti, Crkva posljednjega dana i žig Zvijeri

Jeff Pippenger

2024-02-07

Četiri gadosti iz osmog poglavlja Ezekiela vode vodstvo Božje laodicejske crkve posljednjih dana do toga da se klanja suncu i tako prima žig zvijeri. Sljedeće poglavlje, koje je isto viđenje, prikazuje one u Božjoj crkvi posljednjih dana koji primaju Božji pečat. Sestra White nas obavještava da je pečačenje iz devetog poglavlja Ezekiela isto kao i pečačenje prikazano u sedmom poglavlju Otkrivenja. Bog sudi narodu u njegovu trećem i četvrtom naraštaju, a četiri gadosti iz Ezekiela označuju četiri naraštaja pobune koja je započela 1863. godine, kada je laodicejski adventizam uveo krivotvorinu dviju ploča iz Habakuka, koje su bile dane kao simbol savezničkog odnosa između Boga i Njegova naroda, kao što su i dvije ploče Deset zapovijedi bile dane na početku drevnog Izraela.

Aronovo zlatno tele bilo je krivotvorena slika, simbol pobune koja se očitovala upravo dok je Bog stvarao dvije ploče koje predstavljaju istinsku sliku ljubomore. Aronovo zlatno tele predoznavačalo je krivotvorenu kartu iz 1863., koja je iz poruke uklonila „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, zajedno s drugim vremenskim proročanstvima. Tako je laodicejski adventizam postavio sliku ljubomore već na samom početku svoje povijesti, kao što je Aron učinio na početku povijesti drevnoga Izraela i kao što je Jeroboam učinio na početku povijesti sjevernoga kraljevstva Efrajima.

„Sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest bilo je prvo vremensko proročanstvo koje je Miller bio naveden razumjeti, i bilo je prvi dragulj proročkog vremena koji je bio odložen u pobuni 1863. godine. Godina 1863. označila je početak prekrivanja dragulja iz Millerova sna i uvođenja krivotvorenih dragulja i novčića. „Sedam vremena“ bio je kamen ugaoni koji su graditelji odbacili. Godine 1863. bili su to oni koji su bili graditelji mileritskoga hrama koji su odložili ugaoni kamen „sedam vremena“, ali u posljednjim danima taj je kamen sada zaglavni kamen ugla. Taj je kamen predstavljao Stijenu vjekova, a također je bio predstavljen danom koji je Gospod načinio, jer je bio simbol subotnjega počinka za zemlju. Godine 1844. mileritski adventizam ukorio je Jeroboamov lažni sustav bogoštovlja i odvojio se od „zbora podrugljivaca“ koji su se „radovali“ zbog prvoga razočaranja.

Graditeljima je bilo naloženo da se nikada ne vrate u „zbor podrugljivaca“, kao što je judejskom proroku bilo naloženo da se vrati u Jeruzalem drugim putem od onoga koji ga je doveo do 1844. Put koji ga je doveo do 1844. bio je put iz kojega je izišao, a to je bio protestantizam, i u toj je povijesti protestantizam postao otpali protestantizam. Graditeljima je bilo zapovjedbano da se nikada ne vrate u „zbor podrugljivaca“, te im je bilo naloženo da ne jedu njihovu hranu niti piju

njihovu vodu. Graditelji su 1840. pojeli malu knjigu koja je bila u anđelovoj ruci, i ta je hrana bila slatka u njihovim ustima.

Jedenje i pijenje proročanstva predstavlja metodologiju kojom se proučava Biblija. Milleritima je bio dan određen način proučavanja Božje Riječi, a ta su pravila proizvela posve drukčiju biblijsku poruku od one koju su teolozi otpalog protestantizma i katolicizma proizveli svojom iskvaenom metodologijom. Graditelji, koji su ujedno i judejski prorok, nisu se smjeli vratiti i jesti ili piti od metodologije ni otpalog protestantizma ni katolicizma. Judejski je prorok učinio upravo to, čime je označeno da će laodicejski adventizam učiniti upravo to 1863. godine, jer su 1863. godine upotrijebili teološke argumente otpalog protestantizma kako bi odbacili Millerovu primjenu „sedam vremena“, i tako postavili Aronove i Jeroboamove slike ljubomore. Tada je započeo prvi naraštaj laodicejskog adventizma.

Nakon što je prorok iz Judeje stupio u dodir s Jeroboamom, krenuo je na svoje putovanje natrag u Judeju, ali tamo nikada nije stigao. Taj prorok predstavlja laodicejski adventizam, koji je, prema nadahnuću, stupio u milleritski pokret 1856. godine. Sestra White nikada nije odstupila od poistovjećivanja adventizma s Laodicejom, a ne postoji nikakav biblijski dokaz da se Laodiceja ikada mijenja. Postoje pojedinci koji napuštaju vlastito osobno laodicejsko iskustvo, ali kao crkva Laodiceja treba biti izbljuvana iz usta Gospodnjih, jer Laodiceja znači „narod suđen“. Adventizam se služi tom definicijom kako bi tvrdio da predstavlja crkvu koja postoji tijekom razdoblja suda u nebeskoj Svetinji. U svojoj sljepoći oni priznaju element istražnog suda u značenju Laodiceje, ali ne mogu vidjeti izvršni sud koji je jasno predstavljen u njihovu imenu.

I anđelu crkve u Laodiceji napiši: Ovo govori Amen, svjedok vjerni i istiniti, početak Božjega stvorenja: Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, jer si mlak, i nisi ni studen ni vruć, ispljunut ću te iz svojih usta. Jer govoriš: Bogat sam, obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si upravo ti nevoljan i jadan i siromašan i slijep i gol. Otkrivenje 3:14–17.

Judejski prorok na kraju biva pokopan zajedno s lažnim prorokom koji ga je prevario da jede njegovu hranu i pije njegovo piće. Obojica na kraju završavaju u istom grobu, a lažljivi prorok iz Betela (krivotvorena crkva) naziva ga bratom kad umre.

A u Betelu je živio jedan stari prorok; i dođoše njegovi sinovi te mu ispriповjediše sva djela što ih je onoga dana čovjek Božji učinio u Betelu; i riječi koje je govorio kralju, i njih su kazali svome ocu. A njihov im otac reče: Kojim je putem otišao? Jer su njegovi sinovi vidjeli kojim je putem otišao čovjek Božji koji bijaše došao iz Jude. I reče svojim sinovima: Osamarite mi magarca. Tako mu osamariše magarca, i on uzjaha na nj, te pođe za čovjekom Božjim i nađe ga gdje sjedi pod hrastom; i reče mu: Jesi li ti čovjek Božji koji je došao iz Jude? A on reče: Jesam. Tada mu on reče: Pođi sa mnom kući i jedi kruha. A on reče: Ne mogu se vratiti s tobom niti poći s tobom; niti ću jesti kruha ni piti vode s tobom na ovome mjestu. Jer mi je po riječi Gospodnjoj bilo rečeno: Ne jedi ondje kruha i ne pij vode, niti se vraćaj putem kojim si došao. A on mu reče: I ja sam prorok kao i ti; i anđeo mi je po riječi Gospodnjoj govorio ovako: Vрати ga sa sobom u svoju kuću da jede kruha i pije vode. No slagao mu je. Tako se on vrati s njim te jeo kruha u njegovoj kući i pio vode. I dogodi se, dok su sjedili za stolom, da

riječ Gospodnja dođe proroku koji ga bijaše vratio. I on povika čovjeku Božjemu koji bijaše došao iz Jude govoreći: Ovako govori Gospodin: Budući da si bio neposlušan ustima Gospodnjim i nisi držao zapovijedi koju ti je zapovjedio Gospodin, Bog tvoj, nego si se vratio te jeo kruha i pio vode na mjestu za koje ti je rekao: Ne jedi kruha i ne pij vode; tvoje mrtvo tijelo neće doći u grob tvojih otaca. 1 Kraljevima 13:11–22.

Poruka drugoga anđela u ljeto 1844. sastojala se u tome da je prepoznala kako su protestantske crkve pale i postale kćeri katolicizma. Mileritski adventizam pozivao je muškarce i žene da napuste te denominacije, jer ostati u njima značilo je duhovnu i vječnu smrt. Lažni prorok iz Betela predstavlja vjerski sustav koji je Jeroboam uspostavio u Betelu. To je bio sustav koji je podigao sliku Zvijeri, a Zvijer koja je oponašana jest Zvijer katolicizma. Protestanti su se i dalje nastavljali identificirati kao protestanti, ali su također nastavili svetkovati dan sunca kao dan bogoslužja, što je znak autoriteta katolicizma.

Protestanti tvrde da su protestanti, premda je jedina definicija protestanta prosvjedovati protiv Rima, te je time njihovo ispovijedanje slika Rimske crkve, jer ona tvrdi da je kršćanska ustanova, premda za tu tvrdnju nema nikakvo biblijsko opravdanje. Njezina se tvrdnja temelji na ispraznom autoritetu predaje i običaja, što je isti lažni autoritet kojim se služi protestantizam dok tvrdi da su protestanti. To je ista logika koja je zaslijepila adventiste sedmoga dana da vjeruju kako su, kao Laodicejci, još uvijek u sigurnom saveznom odnosu. To je isti lažni autoritet koji je drevni Izrael proglašavao kad je govorio: „Hram Gospodnji, hram Gospodnji, to smo mi.“

Upozorenje židovski narod nije poslušao. Zaboravili su Boga i izgubili iz vida svoju uzvišenu prednost kao Njegovi predstavnici. Blagoslovi koje su primili nisu donijeli blagoslov svijetu. Sve svoje prednosti prisvojili su za vlastito proslavljanje. Okrali su Boga za službu koju je od njih zahtijevao, a svoje su bližnje lišili vjerskog vodstva i svetoga primjera. Poput stanovnika pretpotopnoga svijeta, slijedili su svaku pomisao svojih zlih srdaca. Tako su učinili da svete stvari izgledaju kao lakrdija, govoreći: „Hram Gospodnji, hram Gospodnji, hram Gospodnji je ovo“ (Jeremija 7,4), dok su u isto vrijeme pogrešno predstavljali Božji karakter, sramotili Njegovo ime i oskvrnjivali Njegovo Svetište.

„Vinogradari koji su bili postavljeni da upravljaju Gospodnjim vinogradom iznevjerili su svoje povjerenje. Svećenici i učitelji nisu bili vjerni poučavatelji naroda. Nisu pred njima držali Božju dobrotu i milosrđe te Njegovo pravo na njihovu ljubav i službu. Ti su vinogradari tražili vlastitu slavu. Željeli su prisvojiti plodove vinograda. Njihova je preokupacija bila privući pozornost i štovanje sebi.“ Kristove priče, 292.

Godine 1863. završio je pokret milerita, ali je već 1856. prestao biti pokret filadelfijaca. Poruka Mojsija („sedam vremena“), koju je iznio Ilija (William Miller), bila je odbačena, a to je odbacivanje bilo utemeljeno na metodologiji lažnoga proroka iz Betela. Godina 1863. označila je kraj šezdeset i pet godina koje su započele 1798. te kraj proročanstva iz sedmoga poglavlja Izaije.

I dogodi se u dane Ahaza, sina Jotamova, sina Uzijina, kralja Judina, da su Resin, kralj sirijski, i Pekah, sin Remalijin, kralj Izraelov, pošli na Jeruzalem da zarate protiv njega, ali ga nisu mogli nadvladati. I javiše domu Davidovu govoreći: Sirija se udružila s Efrajimom. I uzdrhta srce njegovo i srce naroda njegova, kao što drveće u šumi dršće od vjetra. Tada Gospod reče

Izaiji: Izađi sada u susret Ahazu, ti i Šear-Jašub, sin tvoj, na kraju vodovoda gornjega ribnjaka, na putu k valjarevu polju; i reci mu: Pazi i budi miran; ne boj se i ne kloni duhom zbog ta dva kraja zadimljenih glavnja, zbog žestokoga gnjeva Resina i Sirije te sina Remalijina. Jer Sirija, Efrajim i sin Remalijin skovali su zlu osnovu protiv tebe govoreći: Pođimo gore na Judu i smutimo ga, i provalimo u nj za sebe, i postavimo kralja usred njega, sina Tabealova. Ovako veli Gospodin Bog: To neće opstati niti će se zbiti. Jer glava Sirije jest Damask, a glava Damaska jest Resin; i za šezdeset i pet godina Efrajim će biti satrt tako da više ne bude narod. I glava Efrajimova jest Samarija, a glava Samarije sin je Remalijin. Ako ne budete vjerovali, zacijelo se nećete održati. Izaija 7:1–9.

Šezdesetpetogodišnje proročanstvo iz osmoga retka pokazuje da će „unutar“ razdoblja od šezdeset i pet godina sjeverno kraljevstvo deset plemena biti odvedeno u sužanjstvo. Viđenje je zabilježeno godine 742. pr. Kr., a devetnaest godina poslije, 723. pr. Kr., Efrajim je bio raspršen i odveden u sužanjstvo od Asiraca. Godine 677. pr. Kr., na kraju šezdeset i pet godina, kralj Manaše bio je zarobljen i odveden u Babilon. Početna točka 742. pr. Kr. označuje građanski rat između sjevernoga kraljevstva i južnih kraljevstava Izraela, upravo kao što 1863. označuje samo središte Građanskoga rata u Sjedinjenim Američkim Državama između Sjevera i Juga. Proročanstvo je Izaija proglasio u doslovnoj slavnoj zemlji (Juda), a proročanstvo iz 1863. ispunilo se u duhovnoj slavnoj zemlji (Sjedinjene Američke Države).

Unutar proročanstva od šezdeset i pet godina nalaze se tri vremenske oznake. Građanski rat 742. pr. Kr. nakon devetnaest godina slijedi raspršenje sjevernoga kraljevstva, 723. pr. Kr. Na kraju šezdeset i pet godina bilo je raspršeno južno kraljevstvo. Proročanstvo, uključujući njegov početak i završetak, predstavlja obje Božje „srdžbe” protiv sjevernoga i južnoga kraljevstva, a tim dvjema srdžbama na njihovim početnim točkama prethodi devetnaest godina, a potom nakon njihova ispunjenja slijedi još devetnaest godina.

Cjelokupna hijastična struktura označava razdoblje građanskoga rata između sjevera i juga koje obilježava početak i završetak. Usred početka i završetka oba protivnika građanskoga rata bila su odvedena u ropstvo, a u šezdeset i pet godina tijekom kojih su iz svojega međusobno raspršenoga stanja ropstva sabrani u jedan narod, dolaze do 1863. godine, što je datum Proglasa o emancipaciji koji je oslobodio robove. Proročanstvo o građanskome ratu u doslovnoj Judi završava građanskim ratom u duhovnoj Judi, jer Isus uvijek kraj jedne stvari prikazuje njezinim početkom, jer On je Alfa i Omega.

Povijest 1863. godine bila je predočena poviješću iz 742. pr. Kr., kada je prorok Izaija, zajedno sa svojim sinom, donio poruku opakom kralju Jude (Ahazu). Godina 742. pr. Kr. u tom je odlomku predočena svjedočanstvom kralja Ahaza, koji je bio kralj Jude, koji je obustavio službu u Božjem svetištu i dao svome velikom svećeniku da podigne uzor sirijskoga hrama u samim predvorjima Božjega zemaljskog svetišta.

U povijesti opakoga kralja Ahaza (obilježenoj kao 742. pr. Kr. Izaijinim proročanstvom), vođa Jeruzalema uveo je bogoštovlje poganstva (katolicizma) u Božju crkvu, baš kao što se laodicejski adventizam vratio metodologiji otpaloga protestantizma kako bi odbacio Mojsijevu poruku koju je bio donio Ilija. Godine 742. pr. Kr. Izaija se suočio s opakim kraljem Jude na kraju vodovoda

gornjega ribnjaka, kraj valjareva polja, i poveo je sa sobom svoga sina kada je to učinio. Ime njegova sina bilo je znak, a kada se prorok iz Jude suočio s kraljem Jeroboamom, također mu je dao znak.

Evo, ja i djeca koju mi je dao Gospod za znakove smo i za čudesa u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji prebiva na gori Sionu. Izaija 8,18.

Ime Izaijina sina „Šearjašub“ znači „ostatak će se vratiti“. Oni koji se „vrate“ i koji čine ostatak jesu oni koji čekaju Gospodina tijekom vremena odgode.

I čekat ću Gospoda, koji skriva lice svoje od doma Jakovljeva, i uzdat ću se u njega. Evo, ja i djeca koju mi je Gospod dao jesmo za znakove i za čudesa u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji prebiva na gori Sionu. Izaija 8,17.18.

Kada Izaija stupa u odnos s opakim kraljem Ahazom 742. pr. Kr., on predstavlja one koji su „čekali“, jer svi proroci govore o posljednjim danima, a oni koji „čekaju“ u posljednjim danima jesu oni koji su pretrpjeli prvo razočaranje. Jeremija je mislio da je Bog slagao i uskratio kišu, a Izaija misli da je Bog sakrio „svoje lice od doma Jakovljeva“, ali Izaija odlučuje da će čekati i tražiti Gospoda, što predstavlja „mudre“ tijekom vremena odgađanja viđenja. Oni koji su se doista vratili i odvojili dragocjeno od bezvrijednoga, koji su trebali postati Božjim glasnicima, bili su zapečaćeni te su stoga suprotstavljeni onima koji primaju žig Zvijeri.

I mnogi će se među njima spotaknuti, i pasti, i razbiti se, i upasti u zamku, i biti uhvaćeni. Sveži svjedočanstvo, zapečati zakon među mojim učenicima. I ja ću čekati Gospoda, koji skriva svoje lice od doma Jakovljeva, i njega ću iščekivati. Evo, ja i djeca koju mi je Gospod dao jesmo za znakove i za čudesa u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji prebiva na gori Sionu. I kad vam reknu: Tražite one koji imaju prisne duhove, i čarobnjake koji cijuču i mrmljaju — zar ne treba narod tražiti Boga svojega? Za žive k mrtvima? K zakonu i k svjedočanstvu: ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što nema svjetlosti u njima. Izaija 8:16–20.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Ovo nisu riječi sestre White, nego riječi Gospodnje, i Njegova mi ih je glasnica dala da ih prenesem vama. Bog vas poziva da više ne djelujete u suprotnosti s Njime. Mnoge su upute dane u vezi s ljudima koji tvrde da su kršćani, a ipak očituju Sotonine osobine, te duhom, riječju i djelom priječe napredak istine i zasigurno slijede put kojim ih Sotona vodi. U tvrdoći svojega srca prigrabili su vlast koja im ni na koji način ne pripada i koju ne bi smjeli vršiti. Kaže veliki Učitelj: ‘Oborit ću, oborit ću, oborit ću.’ Ljudi u Battle Creeku govore: ‘Hram Gospodnji, hram Gospodnji mi smo’, ali se služe običnim ognjem. Njihova srca nisu omekšana niti pokorena Božjom milošću.” Manuscript Releases, svezak 13, 222.